

Mushing!

een kennismaking met een bijzondere sport

Johann van Rossum
Nederlands kampioen vier honden klasse 1986, 1987 en 1988
Zilver bij de Europese Kampioenschappen 1988

We rijden vrijdagmiddag. De autobahnen zijn betrekkelijk rustig. De eerste sneeuw is opeens in de berm te zien, eerst erg weinig, maar geleidelijk wordt het geruststellend meer. Dan moeten we door een flinke laag jachtsneeuw heen; we hebben sneeuw dringend nodig en daarom nemen we dat op de koop toe. Sneeuwkettingen hebben we veiligheidshalve bij ons, maar we hebben ze nog niet nodig. Na de afslag van de autobahn rijden we verder over rijkswegen en binnenwegen. Vanaf de afrit staan op kritieke punten kleine bordjes met een pijl: "Schlittenhunderennen". De sneeuw links en rechts neemt toe. Gisteravond hebben we de wedstrijdleiding gebeld en geïnformeerd naar de sneeuwomstandigheden: alles is in orde, de wedstrijd gaat door!

Als we het dorp binnenrijden zien we een spandoek waarop de sledehondenwedstrijd aangekondigd wordt. Bij enkele winkels hangen affiches met een mooie tekening van een husky. Het begint een beetje te kriebelen, we worden wat nerveus, we verheugen ons op de wedstrijd. En dat zelfs, terwijl we zelf helemaal niet deelnemen. Langzaam rijden we verder en zien voor verschillende hotels en pensions auto's met honden-aanhangers of sleden op het dak. We gaan naar ons pension, dat we gelukkig tijdig gereserveerd hebben en daarna meteen naar de musher-meeting, die om 20.00 uur begint. Waar en wanneer komt je te weten door de rennausschreibung die je van de sledehondenvereniging krijgt. Als je als toeschouwer daar bij wilt zijn, moet je erop letten voor welk gebouw in het dorp de meest opvallende voertuigen staan: bestelwagens, stationwagens, Range- en landrovers, kleine vrachtwagens en aanhangers.....

..... Warmte en geroezemoes komen ons tegemoet uit de grote zaal. Mag ik even een paar vrienden begroeten? Aan de andere kant zijn enkele tafels bij elkaar geschoven, daarachter staan dozen met plastic draagtassen, waarin de startnummers en alle belangrijke informatie voor de deelnemers. Startnummer 80 ligt naast op de tafel. De musher sorteert even de overige inhoud van de draagtas: parkeerstickers voor zijn auto, zodat hij toegang heeft tot de musher-parkeerplaats, folders van de plaatselijke VVV, een tekening van het wedstrijdparcours en de startlijst voor de eerste wedstrijd op zaterdag. Iedere musher duikt meteen in de startlijst om te kijken wanneer hij moet starten en –misschien nog belangrijker- wanneer de concurrentie start.

Als niet-deelnemer hebben we met moeite en bij wijze van uitzondering ook een lijst gekregen. "Startlijsten hebben we nooit genoeg! Het maakt niet uit hoeveel we er laten drukken." vertelt ons een official. In de startlijst zien we dat nummer 80 Rolf Francken heet en met zes Siberische husky's in de B1-klasse start. "Hé, Werner!" roept hij net door de zaal, "Morgen start ik achter jou! Als ik je inhaal, ga je gelijk op de rem afgesproken?" "Mijn honden zijn dit jaar in top vorm, probeer me eerst maar eens in te halen!" wordt er terug geroepen.

Zo gaat het bij alle tafels, maar niet iedereen maakt grapjes. Klaus Schuster bijvoorbeeld, recht tegenover ons, gaat morgen voor de eerste keer met zijn vier Groenlandse sledehonden van start. Zijn hoofd staat helemaal niet naar plagerijtjes. Hij informeert bij iedereen naar de trail: "Is die bocht na de start goed te nemen? Hoe steil is de laatste helling? Is er veel wild in het bos? Staan er 'Streckenposten' bij de kruisingen?" Vragen en nog eens vragen. Morgenavond zijn we allemaal een stuk wijzer.

De zaal is inmiddels vol. De meeste draagtassen zijn afgehaald. Enkele mushers hebben wat te eten besteld. Dat moesten wij ook maar eens doen.

De Race Marshall en zijn helpers hebben aan de tafels vooraan de startgelden geïnd, de papieren uitgereikt en de veranderingen in de aanmeldingen genoteerd, afmeldingen zijn op de deelnemerslijst doorgestreept en de gecorrigeerde lijsten voor de controleposten zijn klaar. De tijdwaarneming en de speaker zijn betaald. Nu pauzeren ze even, terwijl de burgemeester van het dorpje binnenkomt en vanachter de microfoon de deelnemers met hun familieleden en vrienden begroet. Daarna neemt de Trail Boss het woord en geeft de details over de trail: "Die ene brug is iets smal. Van tevoren even afremmen! De controleposten staan op alle belangrijke plaatsen. Die helpen alleen als je daarom vraagt en denk eraan, dat alleen hulp aan de slee is toegestaan. De honden moet je zelf weer op de trail brengen en de lijnen in je eentje ontwarren! De afslag voor de klassen C, S en B is duidelijk aangegeven; je kunt eigenlijk niet verkeerd lopen. Bij inhalen moet de ingehaalde blijven staan als dat van hem verlangd wordt en in ieder geval aan de kant gaan en ruimte maken. De trail is tamelijk vast, de conditie van de sneeuw is dit jaar zeer goed. Achter de boerderij gaat de trail meteen scherp links. Dat zie je pas laat. Maar ruimschoots van tevoren staat er een rood bord

aan de linkerkant. De blauwe borden geven aan dat je op de goede trail zit en staan vóór de kruisingen waar je rechtdoor moet.”

Zo gaat het nog een tijdje door, tot alle onduidelijkheden opgelost zijn. Tegen 22.00 uur zijn de meeste mushers al verdwenen. Enkele moeten nog hun honden uitlaten en voeren en ze duiken zelf ook het liefst vroeg onder de wol. Ik denk dat wij ook maar gaan, want morgenvroeg om zeven uur moeten we er weer uit!

Een lange rij auto's schuifelt langs ons, als we de volgende ochtend na een uitgebreid ontbijt –wie weet wanneer we weer wat te eten krijgen!- naar het startgebied lopen. De auto hebben we geparkeerd net buiten het dorp, want de parkeerruimte bij het startgebied is uitsluitend voor de mushers. We hoeven daarom onze sneeuwkettingen niet om te leggen, want de doorgaande wegen zijn schoon. De parkeerplaatsen zijn goed aangegeven voor de C- en S-, de B- en A-teams en voor de Open klasse is er extra veel ruimte gereserveerd. Aan de parkeerkaarten op de voorruit kunnen de helpers meteen zien in welke klasse een musher start en hem of haar naar de parkeerplaats verwijzen. Zonder kaart komt er geen auto door. De auto's en aanhangers hebben veel plaats nodig; alle parkeerplaatsen zijn al gauw vol. Aan de parkeerruimte grenst de zogenaamde stake-out-plaats. Enkele mushers zijn net bezig stalen pennen in de sneeuw te slaan en daaraan de stake-out-ketting vast te maken, natuurlijk zo dicht mogelijk bij de auto. De stake-out is een lange ketting waaraan enkele korte kettinkjes zitten waaraan de honden vastgemaakt worden. Aan de stake-out moeten de honden hun benen een beetje kunnen strekken en hun behoefte kunnen doen, want ook een hond moet weleens. Als een hond zijn behoefte heeft gedaan, komt de musher met een schep en ruimt de poep op. Alles verdwijnt keurig in een vuilniszak, want met honderden honden op zo'n terrein kun je dat moeilijk maar gewoon laten liggen.

Terwijl we langs de stake-outs lopen, horen we de luidsprekers kraken, ze worden uitgeprobeerd. “Een-twee-een-twee!” het werkt. We krijgen wat muziek te horen en men zet de klokken gelijk: “Het is nu 9.30 uur, over dertig minuten start de eerste deelnemer!”

Een sneeuwscooter gaat over de trail, nog een keer worden de borden gecontroleerd, afzetlinten aangebracht.

Langzaam slenteren we naar de afgezette rechthoek van het startareaal. Er staan al enkele sleden klaar, de lijnen liggen uitgespreid op de grond, de slee is met een lijn aan een paal vastgemaakt. Waarom? Dat zullen we dadelijk zien. Het is 9.50 uur. Drie personen komen hijgend met drie honden aangelopen. De honden hebben de tuigen al aan en worden nu ingespannen voor de slee. De musher geeft aanwijzingen aan zijn helpers: “Igor komt rechtsachter, Ayka links, let op dat ze niet in de lijnen bijt!”

Een van de organisatoren komt erbij en streept het startnummer door op zijn lijst en merkt de honden met een merkstift; op de tweede dag van de wedstrijd mogen alleen dié honden ingespannen worden die ook de eerste dag gelopen hebben. De musher gaat op de runners van zijn slee staan en drukt met een voet de rem in de sneeuw. De honden springen in de treklijnen, rukken aan de slee en het is nu heel duidelijk waarom de slee aan de paal vastzit.

De eerste deelnemer is al op de trail en met een interval van één minuut start het volgende team. De volgorde van de start gaat volgens sterkte, onnodige inhaalmanoeuvres worden daardoor zoveel mogelijk vermeden.

De speaker legt het een en ander uit over enkele mushers en hun honden. In de C1-klasse starten alleen teams met vier Siberian husky's. Na een korte pauze volgt de C2-klasse, ook met vier honden, maar nu zijn het Samoeden, Groenlandse sledehonden en Alaskan Malamutes. Bijna alle honden zijn aan de start nauwelijks te houden, ze gooien zich in de tuigen en moeten door meerdere helpers vastgehouden worden. Het is interessant om het naar de start begeven van een sledehondenteam te bekijken en het verbaast ons iedere keer weer opnieuw met wat voor een kracht en snelheid de honden er na het startcommando vandoor gaan! Het lawaai bij de start is werkelijk opmerkelijk! Nauwelijks zijn de “sprinters” los gelaten of men hoort helemaal niets meer. We lopen een stukje langs de trail. Onderweg hoor je alleen nog de commando's van de musher en af en toe het aansporen.

Er komt wat jachtsneeuw opzetten en het is behoorlijk koud. Zouden die mushers in hun dunne pull-overs, lichte windjacks en gymschoenen geen kou hebben? Nee, beslist niet. Ze houden tot kort voor de start hun dikke parkajassen en vaak ook gewatteerde skibroeken aan, maar op de trail moeten ze hun team zoveel mogelijk helpen. Op een vlak gedeelte wordt meegestept, bij hellingen gaat men naast de slee lopen en duwt de slee. Wie gewoon op de runners blijft staan en zich eenvoudig vooruit laat trekken, maakt weinig kans op de huidige wedstrijden! Het is werkelijk sport, niet alleen voor de honden, maar ook –of misschien wel juist- voor de musher. Laten we naar de finish gaan en daar naar de teams kijken die binnen komen. Het is heel anders dan aan de start: na ongeveer acht kilometer op de C-trail zijn veel honden weliswaar op het laatste rechte stuk nog in galop, maar na het passeren van de finishlijn laten ze zich meteen tegenhouden en staan dan heel rustig uit te hijgen. Sommige gaan in de sneeuw liggen en draaien zich op de rug.

Natuurlijk worden ze uitvoerig geprezen en aangehaald. Aan de honden kan men zien dat ze iets gepresteerd hebben –de mushers zien er echter meestal uit alsof ze zo kunnen instorten; snakkend naar adem, zwetend en blij met iedere hulp om de honden terug naar de stake-out te brengen. De meeste mushers zijn natuurlijk beter getraind, sportiever. Veel teams hebben ook weinig hulp nodig en aardig wat mushers sturen hun team met “gee-gee-haw” in slalom dwars over de parkeerruimtes terug naar de auto. Nu blijkt ook, hoe geweldig leindhonden op commando’s kunnen reageren. Bij de finish staan ook de tijdwaarnemers met hun stopwatches. In een bouwkeet, die nu een andere functie heeft gekregen, naast de finish worden de tijden berekend en de startkaarten afgegeven. Tussendoor worden de uitslagen op een groot bord getoond; er drommen voortdurend mushers en helpers omheen.

Na de C-teams is de Skandinavië-klasse de trail opgegaan. Hier volgt de musher de honden op langlaufski’s. De start van de S-klasse, met een of twee honden voor de pulka verloopt wat rustiger. Ze hebben ongeveer negen tot twaalf kilometer voor de boeg. Een opmerkelijke prestatie voor musher én hond! Wie het skiën niet perfect beheerst, komt bij het klimmen en dalen goed in de problemen!

Er zijn honden die wat bang bij het finishen zijn. Ze zijn niet gewend aan luidsprekers, afzetlinten en het vele publiek. Dat kom je bij de training in de bossen thuis niet tegen! Loopt die ene Samojeed wat mank? Klopt, maar het is niet zo erg. Als we wat dichterbij komen, zien we hoe de musher naast hem knielt en een klein klompje ijs tussen de voetkussentjes verwijderd. Juist bij Samojedden kan het gebeuren dat aan de haren tussen de voetkussens zich zulke sneeuwklompjes vormen.

We lopen wat rond om het een beetje warmer te krijgen. Gelukkig zijn er ook stalletjes met worsten, goulashsoep en Glühwein. Zo’n versterking doet goed.

De eerste B-teams bereiden zich voor op hun start. Ik denk dat we maar eens naar Rolf moesten gaan, want we hebben hem gisteravond beloofd om hem bij de start te helpen. Als we bij zijn stake-out komen, heeft hij de honden al uit de aanhanger gehaald en hen wat water gegeven. Ze hebben geen dorst. “In plaats daarvan happen ze onderweg straks sneeuw”, bromt Rolf. “Wel hoe gaat het?” “begroeten wij hem opgewekt. Geen antwoord. “Alles in orde met de honden?” Rolf zwijgt, hij zoekt zijn startnummer, vloekt iets onverstaanbaars voor zich uit, legt de tuigen recht en ruilt zijn sneeuwlaarzen voor stevige sportschoenen. We doen er beter aan niets te zeggen en af te wachten tot hij onze hulp nodig heeft. Zijn slee staat al in het startareaal, de treklijnen liggen er ook al. In de volgorde die ze gewend zijn, bewust rustig en kalm doet hij nu de tuigen aan bij de honden, die opgewonden aan hun kettingen heen en weer lopen en blaffen. Hen kun je niets wijsmaken, ze weten precies dat het direct gaat beginnen. Een heimelijke blik op de klok: nog acht minuten voor de start. Wij, die helemaal niet meedoen, worden zelf wat zenuwachtig. Vreemd eigenlijk. “Nemen jullie de reu hier en die teef daar achteraan?” We nemen de honden bij de halsband en maken de musketonhaken los. De honden trekken ons als gekken vooruit. De achterblijvende twee honden huilen en blaffen opstandig. We gaan in een draffe tussen de geparkeerde auto’s door, langs de toeschouwers met en zonder kinderen en honden –we moeten af en toe wat mensen vriendelijk opzij duwen- en gaan onder het afzetlint door, het startareaal in. Rolf met z’n twee honden was er nog eerder!

Nog vijf minuten! Een andere helper brengt de vijfde en zesde hond. Verdorie, de musketons zijn bevroren. Eroverheen ademen helpt! Eindelijk zijn dan alle honden ingespannen, de honden krijgen een merkteken met een dikke merkstift. “Nummer 65, alstublieft naar de start!” klinkt het uit de luidsprekers. De honden gooien zich in de tuigen, wij helpers houden hen tegen, we nemen ze bij de tuigen en de treklijnen vast. De honden zijn er klaar voor. Voor de startlijn wordt de slee door drie stevige mannen tegengehouden. Rolf loopt nog een keer naar voren naar zijn honden, hij spreekt ze kalmerend toe, klopt ze allemaal even op de rug en gaat dan weer op de runners van zijn slee staan. De honden gaan wild tekeer in hun tuigen. Je kunt niet verstaan wat de starter zegt. “Vijf, vier, drie, twee, een, go!” “Okay!”, roept Rolf en wij springen terug. De honden gaan er als een pijl vandoor. Een gefluister gaat door het publiek. De slee wordt het eerste gedeelte van voren omhoog getrokken. Rolf gaat iets door de knieën om de schok op te vangen. Het verende gedeelte van de centrale treklijn is heel belangrijk! Het vangt de eerste schok wat op voor de honden en de musher. Ook bij de training moet men zo’n schokbreker gebruiken, want de trainingskar is immers veel zwaarder dan de slee.

Kom, we moeten hier weg. We rapen de riemen en Rolf’s parkajas op en maken plaats voor het volgende team. Nu hebben we het echt warm! Ongelofelijk wat één zo’n hond voor een kracht kan ontwikkelen. De B-teams moeten een afstand van tussen de twaalf en vijftien kilometer afleggen. Over een half uur gaan we naar de finish om daar “ons” team op te vangen.

Langs de smalle trail voor de finish staan ontzettend veel toeschouwers. Voor de honden moet dat er vanuit de verte uitzien als een muur. Helpers van de wedstrijdleiding doen hun best de mensen achter de afzetting

te houden. Niet iedereen kan hiervoor begrip opbrengen en het kost hen vaak moeite hun geduld niet te verliezen. Ouders laten hun kleine kinderen onbezorgd op of net langs de trail spelen. Teckels, poedels, etc. staan naast de piste, zodat ze hun "collega's" goed van dichtbij kunnen bekijken. Dat men kinderen en honden daarmee mogelijk in gevaar brengt, is moeilijk duidelijk te maken aan de toeschouwers. "Hij doet niets", verzekert een man met een schnauzer aan de lijn. Goed, dat weten we dus! Een team is een roedel, dat mogelijk een vechtpartij met een vreemde hond aangaat en hele kleine honden wellicht als prooi ziet. Een afzetlint is over het algemeen dan geen onoverkomelijke hindernis.

Rolf gaat over de finish, de honden hijgen, de tongen hangen ver uit de bek. De musher is ook flink buiten adem. Kort voor de finish heeft hij zijn voorganger ingehaald. Die komt nu ook over de finish. We maken ruimte voor hem en brengen de honden naar de stake-out. In omgekeerde volgorde worden ze weer uitgespannen en vastgemaakt aan de kettinkjes. Ze gaan meteen uitvoerig in de sneeuw liggen rollen. Rolf verwisselt zijn bezwete shirt voor een trui, trekt de parkajas weer aan en stapt met schone sokken in zijn sneeuwlaarzen. De honden hijgen niet zo erg meer en ze krijgen nu een beetje water te drinken. Te veel mogen ze niet drinken als ze het zo warm hebben, dat is gevaarlijk. Een paar concurrenten komen dichterbij en informeren bij Rolf hoe het gegaan is. Hij is inmiddels weer op adem gekomen en geeft bereidwillig antwoord op hun vragen. Zijn rust en humor zijn er blijkbaar weer. Voor de start is geen musher aanspreekbaar en vrienden en familie houden zich dan op de achtergrond.

Later gaan we naar de start van de A-klasse kijken. Het geluid van de honden is ook hier beangstigend. Zoals soms bij C en B zijn er hier veel goed gedisciplineerde teams die betrekkelijk rustig aan de start staan en op het startsein wachten. De leidhonden kijken vaak om naar de musher en houden hem nauwlettend in de gaten. Als het startcommando gegeven wordt, explodeert het hele team gewoon weg. Het enorme plezier aan hun 'werk' straalt er vanaf!

Kort na de laatste grote teams gaat de trail-boss met de sneeuwscooter nog een keer over de trail om te controleren of op bepaalde plaatsen de piste nog verbeterd moet worden en of alle borden goed staan. Nadat het laatste team binnengekomen is, trekt ook de wedstrijdleiding zich terug om de lijsten voor de volgende dag te schrijven. Starters, speakers, tijdwaarnemers, controleposten, politie, vrijwillige brandweer en alle andere helpers kunnen eindelijk naar huis of naar een gezellig restaurant, waar ook de mushers langzamerhand naar toe komen.

De honden hebben eten gehad en rusten nu uit in de auto of in de warme hokken op de aanhanger. Waar je nu ook komt, er wordt maar over één ding gepraat: de wedstrijd van vandaag. "Dus aan het eind van die lange helling, dacht ik, dat red ik nooit! – Heb je gezien hoe Jürgen daar naar boven is gerend? – Ik denk dat ik toch maar eens met roken moest stoppen. – Ging jij in die scherpe bocht na dat kleine meertje ook zo snel? Het was daar een ijsvlakte! – Ik kon me nog net aan de noodlijn vasthouden en het duurde een eeuwigheid voor ik weer op de slee stond! – Dat stuk door het bos was prachtig! – Mijn honden hebben reeën gezien en wilden daar natuurlijk achteraan. Gelukkig kon ik ze toch onder controle houden. Ik heb me daar toch staan roepen! – Bij het inhalen heb ik eigenlijk geen problemen gehad, maar daarna wilden ze gewoon niet meer doorgaan. Ze hebben zich steeds omgedraaid naar het team achter ons. Daar is dan eenvoudig niets meer mee te beginnen. Ik blijf er toch liever achter voortaan. – Halverwege had Rohleder me al ingehaald, dat was een prima gangmaker voor me. Morgen gaat die vlieger niet meer op, dan start ik vóór hem – jammer....."

Er worden eindeloze discussies gevoerd. Er worden tips gegeven over hoe men de bochten moet nemen, de honden van tevoren iets te eten moet geven of juist niet, of men al dan niet de runners van de slee moet waxen. Tactieken voor de beslissende wedstrijd van morgen worden er ontwikkeld en soms ook verzwegen. Enkele mushers drinken geen druppel alcohol en liggen om 22.00 uur al in bed. Anderen 'hebben gewoon een paar biertjes nodig' om de andere dag goed in conditie te zijn. Ze zijn op een wat later tijdstip pas bereid om onder zeil te gaan. Voor het slapengaan laat iedereen wel nog eventjes de honden uit en geven hen nog wat water. Dan gaat de wedstrijd verder, dwars door dromenland.

De tweede wedstrijddag, zondag, is niet veel verschillend van de eerste dag. Er is misschien wat meer opwinding, de mushers zijn misschien nog nerveuzer en natuurlijk zijn er nog meer toeschouwers.

Als we bij Rolf komen, ruimschoots voor hij naar de start moet, is hij net ijverig bezig de runners van zijn slee te waxen. Tot nu toe is de wedstrijd goed verlopen voor hem. Hij staat op de vierde plaats en het verschil tussen de eerste en de vijfde in zijn klasse is maar dertig seconden. Er is dus nog van alles mogelijk en waxen is dus erg belangrijk. Het is erg koud, de lucht is bewolkt. Rolf neemt wax voor lage temperaturen en verijsde sneeuw. Liefdevol worden de runners tenslotte gepolijst. Niet meer aankomen! Wat later breekt de zon door, het wordt merkbaar warmer, de sneeuw wordt zachter. Een paar mushers van C-teams komen langs en vloeken; ze hebben totaal verkeerd gewaxed. "Dat is nog erger dan niet waxen",

moppert hij "de slee glijdt helemaal niet meer." Rolf loopt rond, vraagt her en der, gaat nog een keer naar de piste, kijkt speurend naar de lucht en begint de wax weer van de runners te schrapen. Hij kan weer helemaal opnieuw beginnen! Gelukkig, hij heeft nog tijd. De honden heeft hij vanmorgen meteen al uitge-laten en toen weer in de hokken gedaan. Ze moeten zich aan de stake-out niet onnodig opwinden en hun kracht sparen. 's Middags helpen we hem weer bij het inspannen en duimen voor hem als hij start.

Mooie start! De sneeuw stuift op als de honden wegstormen. Bij de finish moeten we tamelijk lang op hem wachten. De musher die na hem gestart is, komt al over de finish. "Heb je Rolf gezien? Heb je hem ingehaald?" "Ja, ongeveer een kilometer na dat stukje bos. Het zag er naar uit dat hij problemen had met een hond." Eindelijk komt hij er aan! Het kleine huskyteefje in de basket op de slee. Bij de stake-out vertelt hij uitgebreid wat er gebeurd is. Het teefje had zich aan de rand van de trail verstapt en daarbij waarschijnlijk de poot verstuikt. Daarom moest hij haar uitspannen en op de slee verder meenemen. Meestal blijft geen hond vrijwillig in de basket zitten, maar haar beviel het blijkbaar. Ze keek tevreden om zich heen! "Hopelijk gaat ze niet denken dat we dat voortaan altijd zo gaan doen", merkt Rolf droog op. Voor hem was het in ieder geval een grote teleurstelling, want tot dusver was alles zo goed gegaan. Hij had zelfs zijn voorganger bijna ingehaald en zou beslist derde geworden zijn. Misschien wel tweede..... Nou ja, er komen nog wedstrijden genoeg. Honden zijn nu eenmaal geen machines.

Een uur later kijken we naar de start van de A-teams. Een team van bijna twaalf meter veilig te mennen, is al een kunst op zich! De voorste honden zijn vaak al de bocht om voor de musher kan zien wat er achter ligt. Dat vereist bijzonder veel van de leindhonden. Veel mushers laten daarom niet altijd dezelfde honden voorop lopen, maar wisselen de posities van de honden in het team van wedstrijd tot wedstrijd of zelfs van wedstrijd-dag tot wedstrijddag, vooropgesteld natuurlijk dat ze voldoende goede honden hebben, die voorop willen en kunnen lopen.

Nummer 120 wordt nu al voor de tweede keer opgeroepen. Iedereen wordt onrustig, waar blijft het team? "Nummer 120 maakt een vliegende start!" roept een helper in het startareaal. De speaker herhaalt dit en verzoekt de toeschouwers in het startgebied aan de kant te gaan. De starter begint met aftellen. Bij "vijf" maakt de musher de paniekhaak aan de slee los van de lijn aan de paal. De honden rennen met een snelheid van meer dan veertig kilometer per uur over de startlijn op het moment dat door de luidsprekers "twee-één-go!" klinkt. Een prachtig gezicht, zo'n harmonisch team in volle galop. Rolf komt bij ons staan en krijgt een schittering in zijn ogen. Hij heeft een zeer goed B-team, maar hij zou dolgraag een in de A-klasse starten. Zo vergaat het menig musher, die aanvankelijk met 'maar' drie honden wilde deelnemen. Als je eenmaal besmet bent met het 'sledehonden-virus', laat deze sport je niet zo gauw meer los!